

MODNÍ SVĚT.

9413. — Ve 4 velikostech: 8, 10, 12 a 14 lét. Jest třeba 4 1/2 yardů 36-palcové látky pro 12-letou dívku. Cena 10 centů.

9416. Domácí úbor pro dámy. — V 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Potřebí 5 yardů 44-palcové látky pro velikost 36 palců.

9404—9410. Kostým pro dámy. — Živůtek 9404 v 5 velikostech: 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. — Sukně v 5 velikostech: 22, 24, 26, 28 a 30 palců v pásu. Potřebí 6 yardů 44-palcové látky pro 36-palcovou velikost. Toto platí pro dva různé vzory 10c za každý.

9339. Blůza pro paní. — V 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Jest třeba 2 3/4 yardů látky pro 36-palcovou velikost.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden módní vzorek-stih úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

Upozorňujeme naše odběratele, aby při objednávce vzorů ků stihů neopomenuli udati mimo nasazeného čísla ještě míru aneb stáří.

DRAGON A MEDVĚD.

Masopustní klep. Napsal P. Jantar.

"A co tu, stárku, ještě okouňte? Nemáte snad zase něco za lubem?"

"Mám, mám, uhoďte játe, Bertičko. Chtěl jsem vám povědět něco nesmírně důležitého... o mladém Borkovci, ale..."

"O Jeníkovi? Tož s tím hezky zostrá ven!" děla resolutně Bertička, hezká a šperná dcera ška pana otce Podemlela, cudně se zarděla, neboť jméno, jež byla právě vyslovila, dávno už nebylo jí lhostejno.

Ale stárek, líšácky se usmívaje, šechral si prsty plesnivé vousisko pod nosem, a pomrkáváje šilhavým okem, dělal drachoty, a teprve po chvíli řekl:

"Taková důležitá věc se zadar-mo nepovídá. Co mi dáte, prozradíte-li vám to?"

Věděla, že ošklivý ten stařík někdy bývá neupřísný a hamonivý jako Šylok a že, zachce-li se mu, ani slůvka bez odměny nepoví. Proto spěšně se ohlížela po věci, již by si hluboké jeho tajemství vykouplila a jazyk mu rozvázala. Z nouze jí pomohlo stárkovo šilhavé oko, ztrnulým pohledem upřeným na páne otcevu pověšty blahobytem nadmutou měchuřinu a tabáček, právě se okázale pyšněl vedle blýštivého hmoždíku na kredenci... a věděla, kolik uhořilo.

"Vezměte si a honem povídejte, ale buďte k tatínkovu tabáčku mlčenliví," nakazovala mu, hode mu v pospas měchuřinu, na níž se stárek vrhl jako dravec.

možná? Vždyť přece slouží v městě u dragounů."

"To pranic nevádí," ubezpečoval starý filuta. "Má hodné pány a dovolí se. Ze vlezte do medvědí kůže, ovšem jim na nos nepovazá a také to nikdo na něm nepozná. Všecko je na puntík ujednáno a umluveno: zítra před polednem vyjde z města, za hodinu je na nové hospodě, tam si navlékne páne otcův kožíšek, moje koženky a huňatou larvu a v půlhodince bude ze statného dragouna medvěd, jakého Žabanty ještě neviděli. Jen s páne otcovým kožíškem musíme být trochu opatrní. Dlouho už nakazuje práskovi, aby jej odnesl křejdému do města ku správě — a zrovna se nám to hodí: místo ke křejdému odnese jej na novou hospodu, kde do něj vlezle mladý Borkovec — a bude vyhráno! Bude to švanda k popukání! A když byste chtěla," doložil tlumeným hlasem, "mohla byste se tam na Borkovce podívat; bylo by mu to jistě milé, překvapila byste ho." Když pak viděl, že Bertička radostně přikyvuje, začetlo se mu i z její radosti těžit, i sešpulil rty k sladkému úsměvu a řekl: "Za takovou pěknou novinu zaslužil bych si věru hezkou hubičku, aspoň jednu z těch, co schováváte pro svého Jeníčka."

"I vy nekáránc jeden!" roz-zlobila se teď doopravdy Bertička. "Koukejte už, kde nechal tesat dřív!" A rychle se hnala po košičce. "Vám bych nedala hubičku, kdybyste byl celý ze zlata."

"Uvidíme, uvidíme!" rozesmál se stárek a co nejrychleji hleděl se ze světnice vytrátit, neboť dobře věděl, že Bertička někdy nerozumí žertu a že ráda vyplácí hotovými.

Masopustní úterý náleželo odjakživa mlýnské chasě. V ten den musel si žernov odpočinouti, byt voda i samému hastrmanovi šla přes uši, ač mnohdy před tím muselo se jí šetřit na žejdlíky. Ani o oběd valně nedbáno, třebaže skýtal s dostatek masa, jehož i povždy lačný chudas sněl si tolik dopřát, že z koutků hltavých úst prýštila se mastnota. Za to uvnitř, od šalandy a vroutku — vyjmouc mlýnici, již se dnes každý vyhýbal jako čert svěcenému kříží — až k páne otcevu starosvětskému obydlí, bylo jako v úle; hoši strojili se za maskary a děvčata k muzice, a všecko to konáno s rozličným spěchem, za ustavičného šukání a směchu, jenž zejména tehdy protrhl si hráze, když některá z nedočkavých maskar zjevila se na chvíli na zápraží, nebo odvážila se aspoň vystrčit omalovanou hlavu z okna. Tu mlád, tísnil se před vraty, propukla v radostný jásot a kde kdo vmlýně vyběhal, aby aspoň na chvíli shlédli řídký ten div.

Vrechole však dosáhla radostná nálada, když po obědě rozeztavili se na dvoře čtyři šumaři a skočnou polkou dali všem lidem do bré vule a veselé mysli neklamný signál, že masopustní mumraj začíná, a maskarní průvod že v brzkou se vydá na pochod.

Za živý svět bys teď býval nikoho neudržel! Staří i mladí v jediném chomáči smějí se a jásají, vrtí sebou a derou se v před, dokud hudba novým kouskem neohláší, že všecko je v pořádku a číperný harlekýn, vyřítiv se pojednou přes nádvoří na zevlující, a spoň pro postrach klapavou svou plácačkou nepřetáhne tu skotačivého kluka, tam naporáděnou a předem již strašlivě ječící divenku nebo i statečnou, do poslední chvíle se zubeří babku, jež harlekýnův přiklepek skoro za čest si pokládá.

A nový a nový jásot nepřetává se ozývat, neboť se vedou do mlýnice řiti se již jedna známá, ale vždy nově obdivovaná živá figurka za druhou, šid a pytlcem přes záda, jenž každému na potkání dává šupat voněho, při tom však notně štiplavého tabáčku, po němž povstane každému v nose tak menší prývan, že ehtě nechtěj musí si kýchnout od srdce i od plíce. Borkovova žena s "máouštem", jež trýzněm nevyzpyta-tebnou mukou, stále jen řve, jako by je na nose braš, dokud měkká srdce diváků se neustroují k malému dárku "na kasíku" a na per-finku, neboť nevedený ten fakán spočívá v Borkovských tek-

tech bezmála v tak "nezahaleném" stavu, jak ho milý pán Böh pro zlost všem lidem na svět soudil; švarná markytánka se soudkem přes rameno, z něhož za malou odměnu čepuje rozsolku, po jejíž pozítí každému rozdovádí se krev v těle a každá žilka se rozesmje, ba ponouká dokonce povzly cudné žabantské mládence k malému atentátu na kypící vnavy spanilé prodavače, jimiž přes nos byl obdařen — povedený, dnes stále se upejpající mládek; a průvod končí Budulínem, jehož hlava váží jistě za čtyři věrtele a jehož dětské kalhoty jeví takové stopy pusté zanedbanosti, že vzađu zeela nestydatě mu z nich vylézá ušmouraný podolek...

Křik, jásot a poprask k nevy-psání, v němž co chvíle vpadá řízný pochod muzikantů. A pestrý, hlučící ten zástup čeká ještě nové překvapení, jehož se mu již po kolik let nedostalo: co nevidět přidrúží se k němu dovrčení zába-vy i dovdávivý medvěd s medvěďá-fem, medvěd zpola jen zkrocený, jenž přes zjevou svou neohrabanost dovede důkladně prohnět skotačivou mladí vysořené, dnes trochu nevázaně rozveselené pa-nenky. Pravda: milé to překva-čené, ale povídá se, že v Žaban-tech poklička k hrníčku nikdy se docela nepřimkne — a bylo po ta-jemství...

Hned po obědě dostala Bertička do celého těla nezvyklé trhá-ní. Jistě ne takové, k vůli němuž musí být hned volán lékař nebo bába k vůli zaříkání, nýbrž takové, jež zpravidla mizívá samo sebou bez vážnějších následků — kápně-li se záhy na případnější lék. A mladá naše Bertička ten lék znala: honem na novou ho-spodu, honem, než ze švarného dragouna stane se neohrabaný, brucivý medvěd!

A zatím, co paňmaminka se služkou spěšně v kuchyni poklize-la a pan otec v komoře zabýval se příjemným hájčkem, vytratila se jako duch ze mlýna a hajdy okli-kou přes hájek rozběhla se k ho-spodě, v jejíž zádním kasínku měla se stát památná přeměna vo-jáka v huňatě zvíře.

Dodavši si odvahy, vběhla za-dem na dvůr a otdud na chodbu, vedoucí k zádním místnostem.

Ale již před samými dveřmi čekalo na ni překvapení. Skrčený jakýs člověk, s obličejem do ruda zbarveným a s obrovským knírem zastoupil jí cestu, představiv se jí jako medvěď, jenž živoce svůj poklad bedlivě tu střeží, odhodlán obětovat hlavu za jeho bezpečí. — Ale spatřiv ustrašený divčín obli-čej, dal se do směchu a ze zakr-slého, vonsatého medvěďáče vyk-lubal se prášek Náček. Libujíc si, že hned první přetvářka nade vše očekávání se mu zafila.

"Kdyby tě tu takhle pan otec zhlídl!" řekla mu trochu vyčítavě, ale hned v záptíli musela se roze-smát nad pitvořilí se karikaturu, jež s hlubokými poklonami otevře-la jí dveře a jazykem rozeného žamputáře zvala jí, aby jen bez ohlavy vstoupila dál.

A jedvaže se oetla v kerém po-kojku, zaslechla něco, co na vlas se podobalo radostnému medvěď-mu zabručení, a než ještě mohla se vzpamatovat, oetla se v mohut-ných dravých spárech, jež moeně jí tiskly k huňatému tělu.

Zprvu pokoušela se volat o po-moc, ale vzpomněvši si, že maso-pustní medvědi zpravidla nabýva-jí dravými zvířaty z lesů, nýbrž že v jejich kůži často vězí statný jumák, jenž někdy dokonce, než do té kůže vlezl, jako vejce vejce se podobá — dejme tomu — Borkovcovi Jeníkovi, kladla nadále již jen slabý odpor a ani neplála, když milého medvěda poselka ne-kalá, ostatně všemi přírodovědci jednomyslně dosvědčená vlast-nost, jež slove mlátna, projeve-na několikaletým pořádným za-masknutím, jež zvláštní náhodou, včelky začalo i koněho buř na jejich zdravím kypících tvá-řích nebo na lahodnou vonělech stěch.

"Ale, Jeničku, mějte přec roz-ou!" škytala jen v liseném roz-horlení, ale Jeněk místo odpo-vedy a oplácela hubičky!... Pa-nenko boleslavská... aby takhle... Nedomyslela... Rychle si zá-sterkou osušila slzy a vběhla do síně. Druhými dveřmi vcházel tam právě stárek — jako na zavolano. Hledal pana otce a sotvaže spatřil Bertičku, dal se do pofou-čelého směchu.

"No, jak se vám včera líbil ža-bantský medvěd? — Hihihihí!"

"Podved' jste mě... ale pamat-ujte si to, oklikve!" zahrozila mu.

"Včera jste takovou nezpívala a taky jsem vám nebyl oklikvec. Naopak..."

"Mlčte... ani muk!" rozkazo-

ty medvědi hubičky nejen jí chut-naly, ba že se dokonce rozhodla hotově spíacet.

Pojednou zazněla na blízku hud-ba a Bertička, jako by jí koudel ve vlasech hořela, vyběhla ven. — Božínku! Aby jí tak byl někdo s Jeníkem napadl! Byla by se han-bou do země propadla. A přece v jedné věci byla nade vše pochybu předsvědčena o tom, že takového či-perného, kurážného a k tomu i roztomilého medvěda v Žabantech ještě neměli.

Popelec je den mrzutý, stvoře-ný beztak jen pro zlost. Má se zpytovat svědomí, kát se ze hří-čů, během masopustu natrope-ných, a také trochu myslit na po-slední věci. A když u Podemlelu zpytovali svědomí, dopadlo to na-de vše očekávání dobře: pan otec, paňmaminka i hodná jejich de-ruška... všichni mohli se sro-vnat s bělostnými beránky, neboť svědomí jejich bylo čisté a bílé jako padlý sníh. Ale den pro ně byl mrzutý.

Hned po ránu, sotvaže pan o-tec sáhl po dýmce, aby si s chutí zabafěl, shledal s nelibou zlost, že nějaký tehoř byl mu na ta-báku, i zaláčil si tak utěšeně od plie, že paňmaminka musela ho důrazně napomenout:

"I dej mi už pokoj s tím odpor-ným tabákem! Snad bys nechtěl, abych ti vedle něho celý den stála na stráži? Beztoho to tvoje kou-fení je jen pro zlost a páchno tu jako v hospodě."

Tohle byla urážka, kterou si pan otec, už v zájmu své autority, nesměl dát líbit; proto se hezky nahlas ozval:

"Když ty nechceš o tom vědět, bude o tom jistě vědět Bertička."

"Snad nemyslíš, neznabož, že ti ho Bertička vykouřila? Ubo-hé, dobré dítě!"

Umkl. Trochu se ještě tu i tam zablesklo, ale hrom se schoval. — Patlal se s tabákem dál.

Bertičce vstávalo se veseleji. — Ilavou táhla jí po věrejšku pí-seň za písni a ty medvědi hubičky ještě dnes jí na líčkách přejemně svědily, i což divu, že pobíhala po síni jako křepelka.

Ale i její jasné nebo mělo se br-zý zakabonit. Přišla mlékačka a tajně jí podstrčila malé psaníčko. A Bertička pranic nebyla v rozpa-cích — věděla, od koho je. Od ně-ho, od Jeníka...

Tisk ješka vytratila se do své komůrky a nejméně desetkrát zlobala prostý ten dopis, než jej rozbalila a přečetla. Ale jedvaže byla tak učinila, listek vypadl jí z ruky a do očí vstoupily jí slzi-čky jako perličky.

Podivná a při tom hrozná zprá-va! Její Jenček prosí jí v dopi-se, aby mu odpustila, že na ma-škarádě nepřišel a tudíž k velké své bolesti — jak byl přislíbil — ani medvěda nemohl představo-vat. Příčina toho byla zcela jed-noduhá. Vyšel si v neděli na sklenici piva a — jak už se to prý na vojné zhusta přihází — hodi-ny zůstaly mu pojednou stát. — Přišel do kasáren místo v devět až po jedenácté... a byla z toho velká mrdutost. Dostal za to tři dni "kasárnička". Ale může být docela upokojena: myslil přý a myslil stále jen na ni. Ostatně, když vše si řádně rozmyslil, ne-mohl přý by ani medvěda před-stavovat, neboť o medvědu s o-struhami jistě se nikomu ani ve snu nezdálo.

Zdréna, stěží jen potlačuje pláč, vrhla se na židli. Náhle však vyskočila jako srna, neboť hrozná myšlenka šleha jí hlavou.

Kdo vězel včera v medvědí ků-ži? Kdo to byl, jenž mlátně se pásl na jejich tvářích i rtech? ... Ko-mu světovala radostné své vzde-chy a oplácela hubičky! ... Pa-nenko boleslavská... aby takhle... Nedomyslela... Rychle si zá-sterkou osušila slzy a vběhla do síně. Druhými dveřmi vcházel tam právě stárek — jako na zavolano. Hledal pana otce a sotvaže spatřil Bertičku, dal se do pofou-čelého směchu.

"No, jak se vám včera líbil ža-bantský medvěd? — Hihihihí!"

"Podved' jste mě... ale pamat-ujte si to, oklikve!" zahrozila mu.

"Včera jste takovou nezpívala a taky jsem vám nebyl oklikvec. Naopak..."

"Mlčte... ani muk!" rozkazo-

vla mu, ale škareda smál se dál a tvářil se, jako by nevyšel.

"Zadarmo špatně se to mlčí. — Člověk se může zapomenout," skuhral, poohlíhvaje na kredenc.

"Člověče nelidská, necito! Snad nechcete, abych vás znovu uplatí-la?" vyjela si na něho Bertička, ale vidouc nezbytí, chopila páne otcovu měchuřinu, znovu doplně-nou čerstvou munií, a hode mu jí na hlavu, pěkně a zkroušeně ho poprosila: "Stárku, pro všecko na světě, nikomu o tom ani slova nepovízte!"

A stárek, když byl skoro vše-chen tabák z mlýnářovy měchuři-ny přehrabal do svého koženého váčku, opravdu dal se pohnouti. Podal Bertičce ruku a řekl:

"Jako když kámen do tlné pa-dne..."

Věřila mu. Chtěl-li, dovedl dr-žet jazyk za zuby.

A tím zdálo se být Bertiččino tajemství opravdu pohřbeno. Přes to však Popelec středa nepřešla ve mlýně bez rámusu. Měl stárek také tehoře, a tím nebyl nikdo jiný, než šilbalský prášek Náček. Zvláště na stárkův tabák byl jako štír, a podařilo-li se vyfouknout mu z váčku několik štipců chutná-ho toho kořání, zalezl vždy jako syseľ do nejtmařejšího kouta van-trošk, kdež nerušeně se oddával velkolepým bafovým požitkům. — Dnes však ošemetně jeho jednání mělo vyjít na jevo v nejnuzněj-ší nahotě.

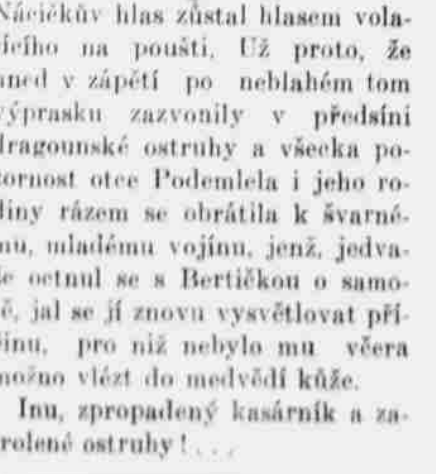
Odpoledne přiběhl totiž pojed-nou k panu otci mládek a s očima na vřeh hlavy mu sděloval, že stárkovi a Náčekovi udělalo se náhle špatně a že jim div břicha nepuknu.

A ku podivu: pan otec, místo, aby je politoval, ještě se rozche-čtal a mnul si ruce. Zkrátka po-věděno: Náček si tu odnes za všecky a jeho uši a pačesy bývaly by dnes mohly vyprávět o páne otcových tvrdých, ale neobyčejně hbitých prstech samé nekřesťan-ské historky.

"Já ti dám, darebáku, chodit mi na tabák!" rozkřikl se na něho uprostřed řízné své exekuce. A když byl bolestí ječícího práška vystrčil za dveře, jal se ostatním vysvětlovat: "Dlouho jsem ůihal na tehoře, až teprv dnes se mi chytil do tenat... přimíchal jsem do tabáku pelyňku a hned jsem měl dva v hrsti!"

O stárkovi se zhruba nezmínil, jen mu přál, aby mu to jeho hla-dové břicho puklo jako žalud. — Byť pravá jeho ruka a leckterás paňmamincino podezření svezlo se na stárkův vrub. Ale nejkrásněj-ší na věci bylo, že Náček zvedal hned celou ruku k nebesům, při-sahaje, že na páne otcovu měchu-řinu ze samé ůety a respektu ni-kdy ani nesáh, že o její naduřel existenci vůbec ani nevěděl a že je vůbec nevinen jako lilium. Ale Náčekův hlas zůstal hlasem vola-jícího na poušti, Už proto, že hned v záptíli po nebláhém tom výprasku zazvonily v předním dragounské ostruhy a všecka po-zornost otce Podemlela i jeho ro-diny rázem se obrátila k švarné-mu, mladému vojínku, jenž jedva-že oetnul se s Bertičkou o samo-tě, jal se jí znovu vysvětlovat při-činu, pro níž nebylo mu věera možno vlezť do medvědí kůže.

Inu, zpropadený kasárník a za-trolený ostruha!...

Najpěšnější příprava lékařských předpisů z Čech i amerických. Průřek si páry. Kávové perkolátory. Z Čech: Šimonskýho thé proti soustotinám \$1.20 poštou. Dr. Rossy životní bal-sám 75c. Rapé. Tříkrál. tabák. Vir-šinky.

Beránek a Syn, lékárník, 10. a William ul. • Omaha, Neb.

PRÍMORSKÝ TEXAS. Mám v prodeji tisíce akrů krás-ných zařícených a vzdálených fa-rem, ležá s urovných proricině-ť posemků ve středním a přímot-ském Texasu za mírné ceny a n-lehké splátky. Píšte si o žebř-ť posemkův popis Texasu a o se-znam a ceny posemků, které poš-ľ zdarma na požádání. Píšte na: J. B. DEBEK, Rosenberg, Tex. (Advertisement.)